

Santi Carbonell
Carles Mª Balsells

5 de gener
Festa de Reis d'Igualada

5 de gener

Festa de Reis d'Igualada

Edició numerada

© SANTI CARBONELL i BERTRAN - fotografia
© CARLES Mª BALSELLS i CASTELLTORT - text

Edita
Comissió Cavalcada dels Reis d'Igualada,
Fundació Privada

Maquetació i impressió
Gràfiques Lamolla, S.L. - Igualada

Dipòsit legal B-50462-2006
ISBN-13: 978-84-611-3781-7
ISBN-10: 84-611-3781-7

*Prohibida la reproducció per qualsevol mitjà, sense
l'autorització expressa dels propietaris del copyright.*

*A la Lita, per posar ordre en la meva vida.
I al meu fill, per posar-hi el caos.*

Santi Carbonell

*A la Carla, el Gabriel, la Marina, l'Oleguer i l'Eudald i amb ells a tots els infants que
tenen la sort de viure i creure en aquesta festa.
I al Carles, al Carles sempre...*

Carles Mª Balsells

5 de gener
Festa de Reis d'Iqualada

*Aquest llibre és el llibre d'en Santi, d'en Santi Carbonell. És la seva mirada de fotògraf singular.
Una mirada entre tendra, perspicaç i agosarada, però sempre humana, de la festa de Reis d'Igualada.
En Santi Carbonell en va captar, entre el 28 de desembre del 2005 i el 5 de gener del 2006, moltíssimes imatges.
El llibre és una ofrena a la ciutat i un homenatge a tots els que fan possible, des de qualsevol lloc,
una festa única i realment màgica.*

*Les paraules de Carles M. Balsells, a manera de postals,
volen ser una invitació a una mena de diàleg irreal amb els protagonistes de la festa.
Postals per suggerir més que no pas dir...*

A l'ombra de Montserrat

Igualada, ciutat mil·lenària, carrer de Barcelona per decret reial de l'any 1361, amb un reduït terme municipal de 8 km², té uns 35.000 habitants.

És cap de la comarca de l'Anoia i està situada a l'ombra de Montserrat, a la conca d'Òdena. Forma amb Vilanova del Camí, Santa Margarida de Montbui i Òdena una conurbació d'unes 65.000 persones.

El barri adober, tradicional sector econòmic de la ciutat, és a la vora del riu Anoia. Però la ciutat ha crescut i creix pel nord. La fabricació de gènere de punt, sobretot, però també una indústria nova i diversa -arts gràfiques, alimentació, tecnologia,...- i un comerç expansiu són referència d'una comunitat emprenedora que s'adapta a cada època que li ha tocat viure.

És una ciutat viva en tots els angles de la cultura i acull manifestacions de teatre i música de rellevància, com també simposis d'especialitats mèdiques. Té un respecte per les tradicions religioses -la festa del Sant Crist d'Igualada, per exemple, amb més de quatre segles d'història- i per les que avui ja són festives -la festa dels Tres Tombs, que compta amb més de 140 anys-. Es fa un lloc en l'esport i és considerada gairebé la ciutat de l'hoquei.

Igualada creix i ho fa de manera ordenada. És una ciutat habitable, a poc més de mitja hora de Barcelona per carretera, que malda, com tot el país, per un encaix en el futur que es perfila.

Igualada, més enllà de la seva història, dels seus vestigis, de les seves fàbriques, dels seus edificis i monuments, dels seus museus, de les seves tradicions i festes, del conreu de la cultura en totes les varietats, de l'esport, del teixit associatiu important, i del seu propi caràcter com a poble, és, per damunt de tot, la seva gent...

Una gent que, entre moltes altres coses, preserva amb joia compartida una festa singular amb més de cent anys d'història. La festa de Reis d'Igualada...
La festa que és tot un ritual des del 28 de desembre i que culmina el 5 de gener...

Benvingut Patge Faruk

Ja fa dies, Patge Faruk, que s'espera la teva arribada com s'espera des de fa més de cent anys l'arribada dels teus Senyors a Igualada.

Ja fa dies que se'n parla a cada casa, que omplis moltes converses dels pares o els avis amb la quitxalla. Els menuts diuen el teu nom sense saber gaire què diuen encara. I els més grandets comencen a sentir aquella sensació estranya que cada any se sent amb l'anunci de que vens una altra vegada.

És temps de fred, de roba d'abric, de resguardar-se moltes hores a casa. Es fa fosc aviat i el desembre potser ja no és tan congelat com ens recorda la cançoneta que per Nadal es canta davant el pessebre encara en algunes cases, però pot ser glaçat i fins i tot blanc...

Són també dies de festa, ja ho saps. Nadal ha esdevingut una barreja de sentiments, de bons desitjos, de boniques paraules, i també d'aparadors que llueixen esplèndids incitant al consum que és un signe dels temps i que sembla imparabile. I tot i que els carrers, les botigues i moltes cases són plens de llumenetes, estrelles, campanes, hi ha també, si les vols veure, Patge Faruk, les mirades d'una ciutat que t'espera un any rere l'altre.

Mira les mirades que et segueixen deleroses en la teva arribada a la ciutat. Totes les mirades són per a tu, Patge Faruk, i tothom, petits i grans, ja vol escoltar les teves paraules. Quin silenci més gran quan comences a parlar amb aquesta veu pausada, vella i coneguda per tota la mainada...

Arribes cansat i content a la vegada cada 28 de desembre. El llarg camí, que vé de lluny i va més lluny encara, es detura per uns dies a Igualada. I Igualada es vesteix de festa, de la festa més gran perquè és tota la ciutat que la viu, perquè tota la ciutat esdevé, per uns dies, un sentiment extraordinari.

Aquesta ciutat Patge Faruk, t'estima i t'espera cada any il.lusionada. Benvingut, Patge Faruk...

Les cartes del dia 1 de gener

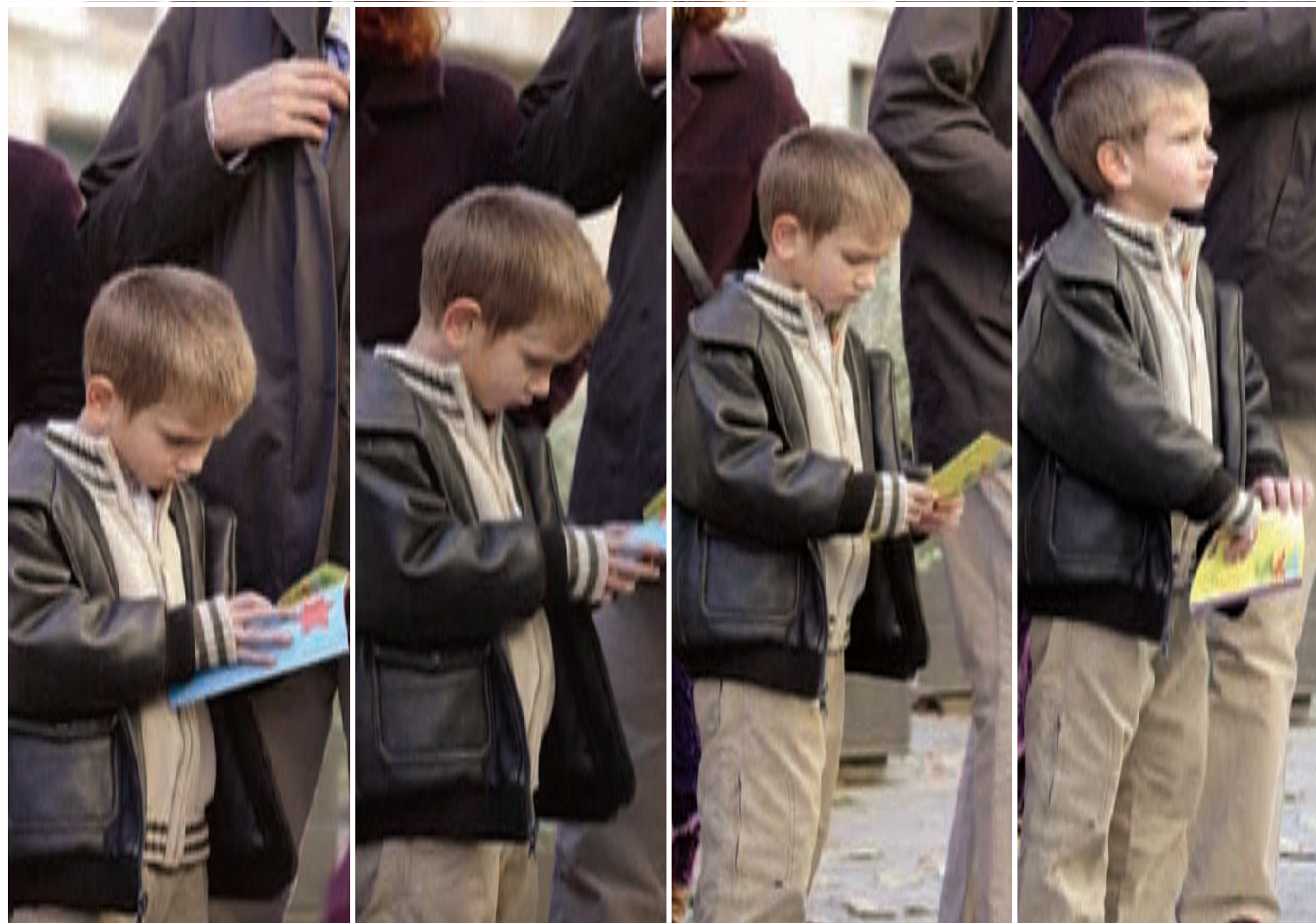

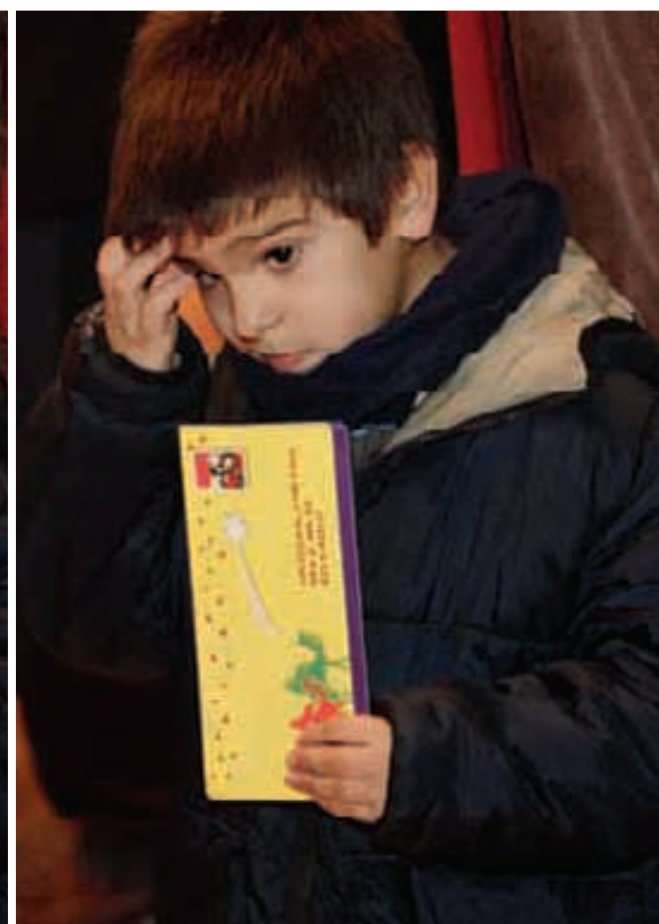
Què dieu, què podeu dir cartes que enceteu el primer matí de l'any i arribeu des de les mans més tendres i il.lusionades a les mans negres i generoses dels patges, emissaris avançats dels Reis que ja s'acosten?... Què podeu dir, vosaltres, cartes?...

Sou cartes en blanc de vegades, cartes amb gargots, cartes amb poques paraules, cartes amb dibuixos, cartes potser amb alguna història breu i maca ... Cartes, cartes, cartes...El nombre no té cap importància. Però totes, totes, avui, sou cartes blanques.

Les mans tremolen a mesura que s'acosta l'hora que sigueu lliurades. Cada u de gener, hi ha la cua més bonica a la Rambla, la més pacient, la més somniosa i la més ensonyada, la que any rere any es repeteix amb una litúrgia feta de nervis d'infants, d'esperes llargues, de dissimulats badalls dels grans, però que omple de festa l'entrada d'any dels més menuts després de la nit de festa dels pares.

Quina sort teniu, cartes!. Sou el missatge. El primer missatge de l'any de moltíssimes cases i el primer missatge de la vida de moltíssims menuts que avancen lentament pel carrer i pel passatge de la mà dels pares i els avis... Quina sort, cartes!. Començar l'any portant meravellosos desitjos a través de les mans dels infants... Alguna ciutat pot començar l'any d'una manera més tendra i blanca?...

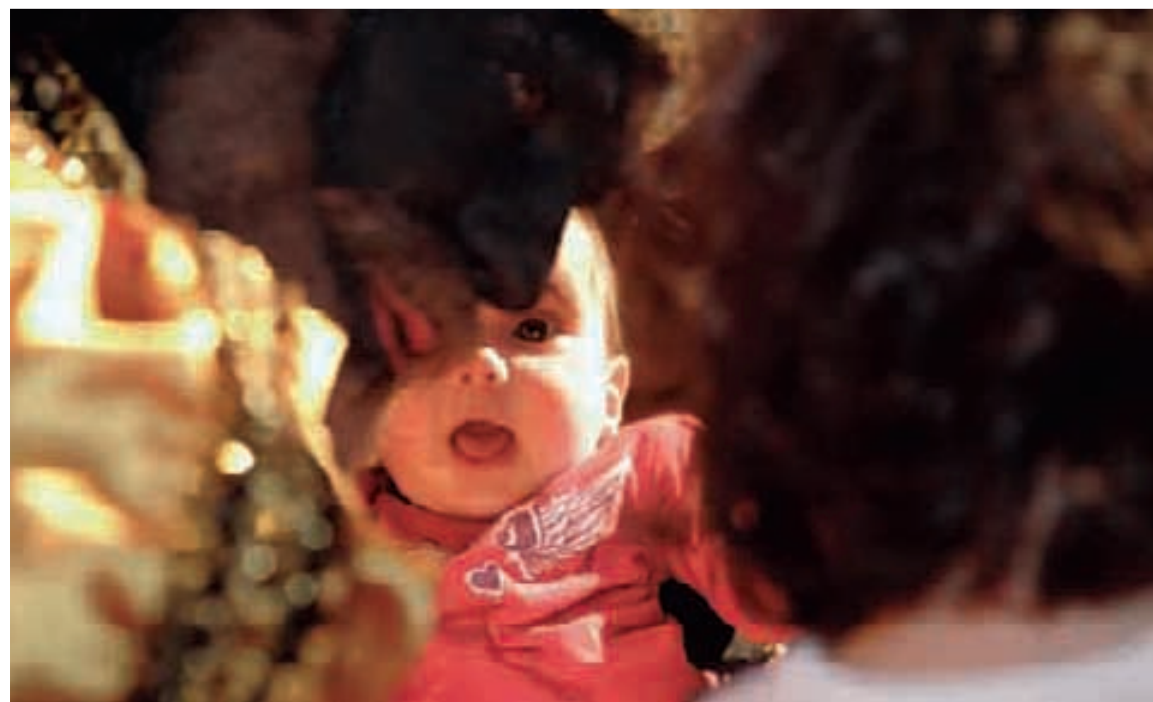

La ràdio encara

Tu ets encara, malgrat que el món ha canviat molt i res ja no és el que era, el mitjà que fa arribar a totes les cases una de les màgies de la festa... La paraula propera d'una veu llunyana. Des del misteri de les teves ones, tu fas, ràdio, Ràdio Igualada, que les paraules s'endinsin, des de fa anys, en l'ànima dels nens i nenes que les escolten embadalits. Paraules sàvies, consells per ser més bons, per ajudar a creure els pares, per estimar els germanets, per anar sense plorar a l'escola, per deixar les joguines i per endreçar-les, per no rondinar tant per res i per pensar, també, en els altres...

Fas que les paraules ressonin a poc a poc, sense pressa, perquè se sentin ben clares. Les coses bones sobretot i, com de passada, també algun reny amable quan fa falta. La ciutat i també la comarca t'escolta i escolta els noms de cada nen i de cada nena, i fins i tot els dels pares, dels avis i de les tietes. Ets com una gran trona des d'on el sermó entra durant uns dies a les cases i s'escolta, com tots els sermons, amb una mena d'inquietud i d'esperança ...

Mira, ràdio, ets un altre ritual d'aquests dies que amb els anys ha esdevingut una singularitat més de la festa. Ets una altra cara bondadosa -una més- que la gent estima. Potser no ho saps, però fas que es formin rotllanes familiars al costat teu quan deixes anar per l'aire les paraules i que hi hagi un gran silenci si el nom que es diu és el del nen o la nena de la casa.

Has popularitzat l'himne del Patge Faruk, que es repeteix entre els missatges que deixes anar d'un en un, als migdies i a les tardes. És un himne bonic, musicat pel mestre Joan Just i amb lletra de Lluís Valls. Un himne que ja té més de 60 anys, però que és fa nou cada vegada i n'emociona molts encara. I els més menuts comencen a aprendre'l com una primera llicó d'infantesa a Igualada. "Benvingut, patge Faruk, els infants tots d'Igualada us volem sempre al costat...".

Fas un servei més a la ciutat i a la festa, ràdio, ràdio Igualada...

Ningú sense festa

Avis i àvies de la Llar del Sant Crist... Quines sensacions provoca en vosaltres la visita, primera visita, de la comitiva del Patge Faruk quan la tarda del cinc de gener tot just comença?

És una trobada fraterna, no gens protocol·lària, que s'anuncia des de l'entrada del recinte amb els sons de la música que la Banda toca per a vosaltres. L'himne del Patge Faruk té un ressó diferent en aquesta casa venerable.

Aquesta visita és l'evidència càlida que no sou oblidats en la festa. Els patges entren a la vostra gran casa i us diuen paraules respectuoses, us fan somriure de vegades i us lliuren també presents.

Alguns us pregunten coses a cada un de vosaltres, que teniu tantes coses per dir, tantes per recordar, tants silencis acumulats, tantes solituds ... I, tanmateix, més important que el regal que sempre hi ha per a tots, vosaltres sabeu, avis i àvies, millor que ningú que la vida és feta també de coses aparentment senzilles, de pensaments, de paraules i de somriures ... Que algú pensi en vosaltres és el regal que més estimeu perquè potser massa vegades us sentiu una mica orfes de pensaments i de tendresa.

La tarda del 5 de gener comença amb vosaltres, els infants més grans de la festa... La visita és un homenatge de la festa i de la ciutat a vosaltres que representeu la memòria. Vosaltres heu cregut i creieu en la festa. I la festa us deixa encara mil sensacions que ningú potser sap explicar, però que tots sentiu a dins vostre quan la tarda comença...

I també vosaltres malalts, a qui les circumstàncies fan que sigueu a l'Hospital aquest dia, rebeu la visita dels Tres Mags que passen habitació per habitació, allargant la mà i recollint el vostre somriure enmig del dolor moltes vegades. Sabeu que cap Mag resta insensible en aquest itinerari i que més d'un cop els heu fet estremir fins a l'emoció en sortir de la vostra habitació blanca?

Aquesta és una tarda de tots, i tothom ha de tenir un trosset de festa. També vosaltres, avis i àvies, malalts, parteres i nadons acabats de néixer...

Una estrella amb estels

Vas al davant sempre, il·luminant el camí, avançant a poc a poc perquè la nit no sigui massa curta. Ni tampoc més llarga del que ha de ser.

Totes les mirades convergeixen en tu, estrella. Ets la gran esperada de la nit perquè anuncies que la comitiva arriba, finalment, a la ciutat. Ets el petit far que tothom albira amb delits visibles i que fa que mirant-te no hi hagi petits ni grans. És tot un poble que t'espera i et mira. Un poble que sap que, quan tu arribes, comença l'autèntic esclat de la festa. Justifiques totes les esperes i tots els freds, i la pluja i la neu a vegades. I quan apareixes, allà al fons, potser no ho saps, a més d'un adult se li posa la pell de gallina i s'emociona.

Obres la més extraordinària de les ambaixades. La caravana dels somnis. Darrere teu, res ja pot explicar-se amb paraules raonables... Vas al davant i portes estels -potser són els ulls de tothom qui et mira aquest vespre-, estels profunds i indesxifrables. Resplendents com tu, estrella... Bells com tu, estrella.

Patges

Vosaltres patges, nois i noies, sou la festa. Vosaltres, sobretot vosaltres, sou la festa, la nit, la tendresa i el miracle.

Ompliu els carrers i els menuts esperen de vosaltres no només un caramel, sinó també paraules o tan sols una mirada.

Entreu a les cases, pugeu als balcons per les escales, o toqueu el timbre, ajudeu a obrir els paquets que s'esperen com mai cap paquet s'espera, crideu els infants pel seu nom, i sentiu i copseu com ningú la il·lusió dels pares i la dels avis, de les famílies i els amics que es reuneixen a les cases. Sou molts, moltíssims, centenars que aneu amb la caravana i us escampeu per tota la ciutat i ompliu la mateixa nit, però el nombre és allò que menys importa i sí, en canvi, el caliu i la intensitat humana de la vostra tasca.

Vosaltres, patges, sou el referent, la realitat concreta d'una festa que entra a cada casa. Se us obren les portes i entreu en la intimitat de les llars, i això també és un regal compartit d'aquesta nit memorable. Porteu l'alegria, i alguna cosa més que l'alegria, porteu les paraules que extasiaven perquè són per a cada persona que rep el present de mans vostres.

La vostra presència a les cases no es mesura amb el temps -llarg o més breu- de cada estada, sinó amb el regueró de joia que deixeu i per l'hàlit que el vostre pas impregna en els cors i en les estances... Teniu la sort immensa de fer allò que només vosaltres podeu fer, que la nit sigui tendresa i miracle. I festa. Una festa compartida. La festa de les sensacions. Quina sort la vostra, patges!... Quina sort! I quina responsabilitat també...

Escales per als somnis

Fimbrejeu i ningú no sabrà mai si és per la lleugeresa o per l'emoció de la vostra tasca que fa més sorprenent la nit encara. Sou la diferència de la festa. El fet diferencial que dirien els experts, ara. La nota singular que fa que la festa sigui una altra cosa, allò que cal veure aquesta nit a Igualada. Sou vosaltres, escales, aquest espectacle gairebé increïble en el món d'ara.

Espereu enmig del brogit, sabeu esperar que arribi el patge amb el paquet, i aquest és, segurament, el vostre instant per gaudir de la festa i mirar, des de dalt, el formiguer de gent que aquesta nit surt de casa i us mira i admira encara, com un vestigi d'una eina que avui es torna encís.

Repenjades als balcons o a les parets, els vius colors llueixen i doneu una imatge exacta de la diferència. Aquesta nit, a Igualada, molts somnis tenen escales. Us tenen a vosaltres per pujar als balcons de les cases, com un regal afegit als molts presents que la nit regala. Potser somrieu quan, a vegades, fimbrejeu i feu patir i no és fàcil pujar els vostres graons perquè el paquet és massa gran o és massa alt el balcó.

Vermelles i verdes, tan se val el color, resteu fidels, fidels i humils al mateix temps, obrint-vos pas entre la gernació que fa difícil que avanceu aquesta nit per la Soledat i per les Rambles d'Igualada.

Ho sabeu prou bé, escales, tot i el vostre silenci discret i ser alhora protagonistes de la nit com en cap altre lloc en una arribada dels Mags. Sense vosaltres, escales, la festa, aquesta festa, no seria la mateixa festa ni tampoc igual l'arribada dels Reis a Igualada.

Ciutat en Festa

Ciutat petita, habitable, que creixes de manera sostenible, com sembla que s'ha de dir ara, ciutat industrial que vol dir treballadora i amb ganes de progresar, ciutat amb un comerç dinàmic, ciutat viva en la cultura, ciutat capaç de superar les dificultats o les crisis com has demostrat més d'una vegada, que et transformes de mica en mica tot i tenir, com van dir-te fa molts anys, les ales més grans que el niu, aquesta nit ets una altre... o ets la mateixa i canvies només de rostre i et fas encara més amable i propera, més humana i festiva, més fraterna i diversa ...

Ciutat embogida per una festa que és de la quitxalla i que s'ha fet seva tothom, que l'han feta seva els igualadins de sempre i els nouvinguts, els de dins i els de fora, els de parles diferents i cultures diverses, tenint clar que la il.lusió de tothom i tothom la vol bella i neta com fins ara.

Ciutat que aquests dies tens un altre aire, una mena de somriure que encomanes a tots els ciutadans però sobretot a la mainada, sense adonar-te'n has fet que siguis una referència de festa, una història bonica, que comença i també s'acaba, i això la fa més admirable encara.

Ciutat que esclates als carrers i fas que tot plegat sigui una gran festa de tots, de tothom, i amb aquest 5 de gener culminant, fas també, ciutat d'Igualada, sàpigues-ho almenys avui, que tots ens sentim, alguns en secret, d'altres de manera visible, més orgullosos de pertànyer-te...

Les Rambles

La gernació és tanta que la ciutat sembla una altra. I vosaltres, carrer de la Soledat, plaça del Rei, i Rambles, sobretot, vosaltres, Rambles, us feu petits, cada vegada més petits i més entranyables. En certs llocs del recorregut no deixeu ni un pam lliure. Es com una bogeria col·lectiva que, malgrat tot, a tothom agrada. Encabiu tota la ciutat, tota la contrada i molta gent vinguda de fora, de llocs llunyans moltes vegades. Us feu petits per una estona perquè sabeu que avui és, més que cap altre dia, la festa dels menuts tan al carrer com a les cases. I feu goig com mai, tan plens i amb tants somriures a les cares.

Teniu temps, en la llarga espera, de veure i examinar totes les cares de la gent que us emplena les voreres. Hi som tots. Els avis i les àvies, els pares i les mares, els adults solitaris, també nois i noies, en colles o en petits grups, les parelles enamorades, els adolescents i el nens i nenes agafats de la mà de familiars i els infants petits, amb gorretes al cap i al coll dels grans. També els que per gust o necessitat han de sortir amb el cotxet del més menut i els costa fer una passa ... La festa és de tothom i per a tothom. I és al carrer on primer és fa sorollosa i sobreix de manera especial a les Rambles...

Quina felicitat mostreu, carrers, amb tot aquest espectacle. Sou un recinte obert on la gernació té el punt de complicitat necessària per veure qui arreplega més caramels, qui reconeix el Blanc, el Ros i el Negre, o qui parla amb qualsevol patge, qui descobreix uns ulls sota un turbant, qui es fixa en la riquesa d'uns vestits impecables. Cap frontera ni cap ratlla separa ningú de ningú. És, tot alhora, realitat i també somni.

Quin privilegi el vostre, Soledat, plaça del Rei i Rambles de ser la part més popular del recorregut i història d'aquesta caravana!...

El Blanc, el Ros i el Negre...

Veniu des de l'Orient de les nostres fantasies. D'un lloc que ningú coneix exactament i que pot ser mil llocs a la vegada. Tant se val. Aquesta nit tothom l'estima aquest Orient i el sent proper en l'imaginari personal.

Vosaltres, arribeu majestuosos, fascinants, en l'ordre que és tradició i en el que la gent us espera: el blanc Melcior, el ros Gaspar i el negre Baltasar... Reis de l'Orient que no falteu mai a Igualada cada cinc de gener cap al tard.

Aneu al darrere de la llarga caravana dels somnis que us acompanya, tancant-la, i en carrosses que de tant en tan renoveu, perquè els temps canvien i tot es fa vell, menys vosaltres...

Repartiu generosament caramels, però són els vostres gestos i les vostres mirades allò que transmet sensacions, allò que fa que el vostre pas sigui un regal, un instant de felicitat no per esperada menys volguda i compartida per una ciutat, ara, ja, quan passeu vosaltres, definitivament enfervorida.

Tothom us mira, tothom vol descobrir-vos i reconèixer-vos, i tothom accepta, aquesta nit, la vostra reialesa. Sou, Melcior, Gaspar i Baltasar, el blanc, el ros i el negre d'una història bellíssima que s'ha convertit en festa superba. Sou els benvinguts des d'anys i panys, sou els generosos, sou els bons i savis, sou els que seguïu l'estrella en el vostre camí tan repetit i sempre tan nou.

Feu del vostre pas per Igualada potser l'hora més breu perquè ha estat, de fet, la més somniada pels infants, pels nenes i nenes d'aquestes contrades. Heu arribat sota la pluja i sota la neu alguna vegada, fidels sempre, cansats i alhora incansables, amb el somriure a la cara i als llavis en veure com una ciutat petita esclata de joia al vostre pas...

Tothom és al carrer, per fred que faci, tothom hi és per rebre-us i per aclamar-vos. Aquest és el prodigi o potser el miracle de cada any, aquesta nit. Convertiu la ciutat en una ciutat d'infants de totes les edats just quan s'enceta el capvespre del 5 de gener ... Són uns moments fugissers, ho sabem tots, car el vostre pas és d'una lentitud estudiada. És el ritme just perquè, en el temps que tardeu en travessar la ciutat, puguem constatar que regaleu molt més que els caramels que llenceu sense mesura...

Aquesta ciutat us vol cada any i fa de la vostra arribada la més gran i la més bonica de les festes d'Igualada, blanc Melcior, ros Gaspar, negre Baltasar...

Paquets, esperats paquets

Quin destí el vostre!... Ser els més esperats, els més desitjats de la nit, gairebé la gran raó de la nit per als menuts sobretot i, amb tot, objectes gairebé amagats en la munió de camions que us porten per tots els carrers fins a cada casa.

Ho heu de saber, paquets. Al cor dels infants que us esperen delerosos no hi sou valorats ni per la mida, ni potser tan sols pel contingut, sinó sobretot pel que porteu de somni embolcallat, pel miracle que hi en cadascun de vosaltres dipositat, paquets petits, paquets mitjans, paquets voluminosos. Perquè tots, tots, amagueu sempre una preciosa història d'amor. D'amor i d'il·lusió compartida que els menuts no saben potser avui, però que sabrán i entendran algun dia... I faran que la història es repeteixi amb el mateix amor de sempre.

Aquesta és la vostra força profunda, paquets, aquest capvespre. Entreveure-us ja al carrer a dalt dels camions, presenciar com els patges us porten amb les mans o se us carreguen a l'esquena sovint, contemplar com sou d'admirats en el vostre pas cap a les cases, veure com les mans s'allarguen fins a rebre-us, mirar els ulls i les mirades dels qui us esperen, sentir el soroll del paper que s'estripa de pressa, sense cap espera, i contemplar com, en ser oberts, oferiu i regaleu més, molt més, del que porteu a dins... Quin destí, el vostre, paquets, aquesta nit !....

A totes les llars

Cases, llars... En vosaltres la festa entra en la plenitud serena d'una nit diferent i de veritat màgica. Us heu vestit de festa, potser al menjador o potser a la sala d'estar. Algunes heu endomassat els balcons, d'altres hi heu posat la bandera quadribarrada, moltes més, la majoria, res de visible. Però el sentiment de festa és dins vostre, ara.

Avui, cases, llars, feu petita l'estança, i uniu familiars i amics per rebre, en una cerimònia tendra, els regals que porten per als petits de la casa.

Aquests moments generen crits de joia, rialles, somriures, emoció continguda, i sensacions personals, en un aiguabarreig misteriós que fa que moltes de vosaltres, llars i cases, qui sap si potser totes, estiguen bastint uns records que acompanyaran per sempre la quitxalla... La Nit de Reis d'Igualada no s'esborra per als que han tingut la sort de viure-la d'una manera total i plena i l'acaben en el caliu d'una llar plena de gent i amb aquesta festa de joia íntima i compartida dins les vostres parets...

Ombres i silencis

Qui ho diria que fa tan sols unes quantes hores eres tot un esclat i ara, ara mateix, comences a ser només un record... Nit del 5 de gener... És urgent dir-te, abans no t'esmunyis en les ombres i els silencis, que has esdevingut un ritus, una presència difícilment explicable, una emoció i un sentiment profund en aquesta ciutat que sembla que es desperta cada any aquest capvespre amb una renovada força... Ets, nit del 5 de gener, crit i silenci, agraïment i enyor, record i esperança... Deixes sempre alegria i potser també alguna llàgrima. Com la vida.

En el silenci de les teves ombres, quan ja no queda gairebé cap vestigi del que ha passat, hi viu, però, alguna cosa d'impalpable i tanmateix certa. Algú, alguns, molts, han fet que tot això sigui possible. Algú, alguns, molts han fet també l'altre miracle amb generositat i esforç, i responsabilitat, perquè aquest regal del 5 de gener a Igualada sigui possible... Tot per una nit com aquesta. Tot per la ciutat.

Per una ciutat a qui sembles donar força, mira com creix, mira com treballa, mira com es fa diversa, mira-la, nit del 5 de gener, ara, des les teves ombres i els teus silencis també...

Agraïments

Santiago La Caña
Manuel Hidalgo
Joan Solé
Bernat Bosch
Família Bayón-Fernández
Família Doménech
Magí Marcè
Petromiralles